

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Caput I. Præsentis quæsitum centrum eruitur ex naturâ Concilij Oecumenici,
& vicissim ex Oecumenici Papatûs essentiâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Caput I.

Præsentis quæsitæ centrum eruitur ex naturâ Concilij Oecumenici, & vicissim ex Oecumenici Patris essentiâ.

1. **A**uctor Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 1. n. 2. sequentestres conditiones Concilij Oecumenici adstruit. Prima est, ut Summi Pontificis mandato, vel approbatione fiat Concilium. *Cap. 1. 2. ac sequentibus. dist. 17.* Secunda est, ut Concilio Pontifex per se, vel Legatos suos interfit. *Cap. 2. & 6. cit. dist. 17.* Tertia est, ut evocatio Episcoporum sit generalis, nec nullus Episcopus, ex quacunq; orbis parte adveniat, excludatur; alioquin Concilium non erit Generale, sed tantum Provinciale, vel Nationale; uti colligitur ex *capitulo 9. dist. 19.* Ubi tamen universi Episcopi Catholici fuerint vocati, licet pauciores compareant, definiendi tamen auctoritas manet penes præsentem, juxta Christi Domini promissam *Matth. 18. ubi duo, vel tres in nomine meo sunt congregati, ibi sum in medio eorum.* Quare non tam numerus Episcoporum facit Concilium Generale, quam jus omnibus factum, suis votis concurrendi ad decreta Synodi Oecumenicæ. Quas proinde Concilij Oecumenici substantiales conditiones expendere, opportunissimum erit ex illius ratione quidditivâ, ac definitione essentiali.

§. I.

Ratio quidditativa Concilij Oecumenici optime reducitur ad hoc punctum, quod sit representans universam Ecclesiam.

2. **A**d hoc intentum probandum, primò non parum deservit, quod D. Augustinus Episc. *164. ait, ordinem Episcoporum Romanorum, vere & salubriter numerari ab ipso Petro, eò quod huic totius Ecclesie figuram gerenti, Dominus dixerit, super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam.* Nunquid enim per hoc clare dicitur Petrus, utpote totius Ecclesie figuram gerens, esse representativè tota Ecclesia? Nunquid illa Christi verba ad Petrum, cum ordine ad Ecclesiam, à portis inferi nunquam superanda, statum perpetuum, prolata, contingunt quoque Petri Successores, adeò ut in his, nempe quovis legitimo Romano Pontifice subsistat jam illa prærogativa, secundum quam sit totius Ecclesie figuram gerens, seu representans universalem Ecclesiam. Num verò hinc inferre licet, illum Concilij Generalis titulum, quod sit representans universam Ecclesiam, derivari ex caractere Pontificiæ Christi Vicariæ auctoritatis, seu formâ essentiali Concilij quâ Oecumenici?

3. **A**d hujus posterioris quæsitæ resolutionem pro secundo perquam accommodata est sequens distinctio. Nempe cum Ecclesia sit unum corpus Hierarchicum, utique non acephalum, ideo in ejus Capite representatur universa Ecclesia, quoad plenitudinem Vicariæ à Christo acceptæ potestatis, cujusmodi tamen aucto-

ritas derivatur participativè in quarumlibet particularium Ecclesiarum, seu unius corporis Hierarchici membrorum, Episcopos. Unde in hujusmodi corpore Hierarchico eatenus est representatio totius Ecclesie quoad potestatem gubernativam, ut in Summo Pontifice sit tanquam in Capite, in reliquis autem Episcopis, tanquam membris illi Capiti subordinatis. Si proinde Caput cum membris in Concilio Oecumenico conveniat, tunc absolute dicere licet, ejusmodi Synodum representare universam Ecclesiam, seu corpus politicum, sive mysticum, constans ex capite & membris Hierarchicis huic subordinatis. Si verò (dum præsertim Ecclesia est Capite destituta) Episcopi ex universa Ecclesia congregentur in Concilium, tunc in hoc est Ecclesia representativè, non absolute, sed cum addito sacre salutem subintellecto, nempe quoad corpus acephalum; ipse verò Summus Pontifex ita dici potest totius Ecclesie figuram gerere, seu representare universam Ecclesiam, ut tacite subintelligatur ista representatio convenire Papa in virtute Capitis, seu Vicariæ Christi auctoritatis.

Huic distinctioni conformiter, oportet, pro tertio discernere inter Concilij Oecumenici seu Generalis materiam & formalem Generalitatem. Ad illam equidem requiritur, ut evocatio Episcoporum ad Concilium sit generalis, ita ut nullus prætereat, seu ex quacunq; orbis parte ad Synodum adveniens citrà causam legitimam excludatur; tamen si, quando plerique etiam Episcopi sponte suâ abessent à Concilio universis Præsulibus indicto, adhuc subsistere posset illa materialis generalitas; juxta illud Christi Domini *Matth. 18. asseverantis de Concilio Oecumenico, si vel duo, vel tres in nomine suo fuerint congregati, se fore in medio eorum.* Nunquid enim Concilium Hierosolymitanum, cui auctoritate suâ Apostolicâ præerat Petrus, erat Oecumenicum, ad quod tamen haudquaquam vocati sunt universi vel Apostoli, vel etiam Episcopi, per orbem tunc dispersi? Imò verò, si Concilio huic defuisset materialis generalitas, an propterea censendum non esset inter Generalia Concilia? Nam quia denominationes fieri solent ex formâ, non ex materiâ, nunquid Oecumenica, nempe Apostolica Petri auctoritas huic Synodo tribuebat suam formalem generalitatem, ex qua meritò dicendum sit generale?

Econtra pro quarto, uti constat ex *tomo 1. Concilior. circa initium*, ultra illud Hierosolymitanum Concilium plures adhuc celebratas esse ab Apostolis Synodos, quarum uni alterive præcipue extra Hierosolymam celebrata, non potest demonstrativè ostendi, quod Petrus intervenisset, sed Pauli, negare fas esset, talem Synodum Apostolicam fuisse Oecumenicam? Nunquid enim Paulus Nomen Christi ita præferebat coram Gentibus, & Regibus, & filiis Israel, ut ipsius Apostolica auctoritas esset generalis & Oecumenica? Quomodo igitur fieri potuisset, ut Concilio illi non importaret formalem generalitatem absque interveniendi Apostolica Petri auctoritatis? Quandoquidem igitur

igitur illa Christi Domini verba *Matth. 18.* ad Apostolos *universam etiam ecclesiam*, eorumque adeo Successores, in Concilio aggregatos, prolata: *Quidquid alligaveritis, & quidquid solveritis &c.* ita importet Apostolicam, atque adeo Oecumenicam auctoritatem, ut hæc etiamnum perduret in Synodis generalibus, quomodo generalitas illa *formalis* non æquè subsisteret in Concilijs generalibus absque interventu Petri per reliquos Apostolos celebratis? Imò ubi Concilium aliquod generale nomine Christi, seu Vicarij Christi auctoritate fuit semel aggregatum, quomodo non jam ex se ipso, dum Summus Pontifex manum suam ab illo retraheret, illam absolutam & generalem ligandi & solvendi potestatem per Christum Concilio Oecumenico repositam retineret? Atque in hoc se tenet centrum præsentis difficultatis: quod priusquam penetremus, sequentia præmittere, oportet.

§. II.

Concilium Oecumenicum rectè definitur
Convocandum ex toto Christiano orbe convocandum, in paucissimo licet numero concipientium, Apostolicâ, Christi Nomen præferente, auctoritate informatum.

Primo in hæc definitione sub Christi Nominè venire auctoritatem Apostolicam, evincitur etiam ex *Actuum cap. 9. v. 15.* ubi Dominus de Saulo ad se converso dixit Ananiæ: *Vade, quoniam vas est electionis, ut portet nomen meum coram Gentibus & Regibus & filijs Israel.* Hic namque verbis Christus Saulum sibi elegit in Apostolum, qui tanquam Legatus portaret nomen suum. Sub hoc igitur Christi Nominè intelligitur auctoritas Apostolica, Paulo destinata, ut, quemadmodum Legatus cuiuspiam Regis portat hujus nomen, quatenus ex commissione Regiæ auctoritatis in se transfusa, peragat negotia sibi à Rege demandata; sic quia Apostoli, ipsomet Paulo attestante, pro Christo fungebantur Legatione, ideo portabant nomen Christi: sicque sub ipso Apostolicæ auctoritatis charactere præfertur Christi nomen.

Istud proinde Nomen Christi Apostolicæ auctoritatis characterem denotans, est forma Concilij Oecumenici per Christum sancita sub illis Christi Domini verbis *Matth. 18.* exaratis: *Vbi duo, vel tres congregati fuerint in Nominè meo, ibi sum in medio eorum.* At verò character auctoritatis Apostolicæ, postquam Apostoli ex Ecclesia militante sunt translati in triumphantem Ecclesiam, in nullo alio de facto existit, quam in Romano Pontifice. Quia igitur Nomen Christi, sub cuius characterè subsistit forma Concilij Oecumenici, importatur in auctoritate Apostolicâ, soli Petri Successori jam competente, idcirco absque hujus æu formæ essentialis interventu, nequit ullum jam excogitari Concilium Oecumenicum.

Pro secundo excipiet fortassis nonnemo: Episcopos esse Successores Apostolorum. Si ergo conveniant in unò generali Concilio, istud jam ex ipsis præferre characterem Apostolicæ auctoritatis, sicque portare Nomen Christi, posseque adeo constituere Concilium Oecumenicum.

Verùm quis Catholicorum dicere audeat, singulis Episcopis competere Jurisdictionem Oecumenicam, se extendentem ad universum Orbem Christianum, quæ extensio propria est illi.

6. Pro quinto igitur lubeat hic obiter expendere, quomodo tum Constantiense, tum Basileense, tum novissimum Tridentinum Concilium dici possit generale ac Oecumenicum, representans universam Ecclesiam? Nempe Concilium Constantiense, dum nullus etiam erat certus Papa, fuerat in statu tendentiæ ad certum aliquod Ecclesiæ Caput constituendum. Quemadmodum enim Corpus organicum etiam pro priori, formæ rationalis informationem antecedente, jam verè dici potest humanum, non quidem absolute, sed cum tacito saltem addito dispositivè & materialiter; sic Synodus constata ex totius orbis Christiani Episcopis, non adhuc equidem informata characterè Vicarij nominis Christi, subsistens tamen sub tendentiâ ad Vicariam Christi auctoritatem intrâ suum gremium recipiendam, ut ab ea cetera forma sua essentiali perficiatur, jam dici potest materialiter Oecumenicum, representansque universam Ecclesiam, cum intrinsecâ habitudine ad formalem quoque characterem Vicariæ totam Ecclesiam supereminenter representantis potestatis Apostolicæ, ceteris recipiendum, ut ex tunc absolute appellanda sit Oecumenica, representans universam Ecclesiam. Atque hoc modo habuit se generalis Synodus Constantiensis.

8. Eontra Synodus Basileensis, quantumvis à Summo Pontifice convocata, erat primitus Oecumenica, ex quo tamen legitimus Papa Apostolicæ auctoritatis suæ characterem ei subtraxit, cum non tantum non esset in dispositione ad eam recipiendum, sed per schisma à semet introductum, esset in dispositione contrariâ; ne quidem materialiter poterat ex tunc dici Oecumenica, seu representans universam Ecclesiam, quippe cum de essentiali materiæ sit aptitudo ad formam sui perfectivam: ejusmodi verò ad Apostolicæ Christi Vicariæ auctoritatis formam recipiendam aptitudinis expertis prorsus facta sit illa Basileensis Synodus, ex quo per schisma se avulsit à legitimo Pontifice.

9. Denique extra omne dubium est, sacrum Concilium Tridentinum tam materialiter, quam formaliter fuisse generale ac Oecumenicum, sed hæc mirari quis posset, cur abstinere

Cloritas
 Meditatio
 Apostolica
 GM
 180

est auctoritatis Apostolicæ? Succedunt Episcopi Apostolis, quoad partem duntaxat Jurisdictionis Ecclesiasticæ, licet quoad ordinem consecrationis Episcopalis merito dicantur Apostolorum Successores, quatenus scilicet eodem cum Apostolis potiuntur caractere Ordinis Episcopalis. In quo equidem caractere importatur radicalis quædam spiritualis erga Christianos sibi per Papam designandos Jurisdictionis exigentia, non ineptè dici solita radicalis Jurisdictionis, quæ tamen minimè reduci potest in actualis Jurisdictionis statum, nisi ex Summi Pontificis concessione; veluti D. Thomas 4. contra Gentes cap. 74. ratione 41. eleganter nos edocet, Christum specialiter promississe Petro: tibi dabo claves Regni Cælorum, ut ostenderetur potestas clavium per eum ad alios derivanda, ad conservandam Ecclesiæ unitatem.

14. Pro tertio replicabit aliquis. Non solum Petrum, sed universos Apostolos contingere illa Christi verba Matth. 18. prolata; Quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata & in Cælis, & quæcumque solveritis super terram, erunt soluta & in Cælis. At hisce verbis contineri Oecumenicam Apostolicæ auctoritatis potestatem. Et licet ipsissima illa verba, quatenus contingebant Apostolos singillatim spectatos, designarint in ipsis Apostolicam auctoritatem per modum Legationis, cum ipsorum personis connexæ, nec adeò transferibilis in Episcopos seu Successores ipsorum. Nihilominus eadem Christi verba noscuntur ex sacro contextu, prolata ad Apostolos etiam collectim sumptos, sive in nomine Christi congregatos, sicque Concilium Oecumenicum conficientes, ut sic autem auctoritas illa Oecumenica eatenus persistit sub perpetuo Ecclesiæ statu, ut consequenter competat etiam Episcopis in unam Synodum Oecumenicam aggregatis. Quod si ergo ista aggregatio semel facta sit in nomine Christi, sive Vicariâ Christi potestate, an non ex tunc Episcopi taliter congregati eatenus præferant caractere Apostolicæ auctoritatis, distinctæ ab Apostolicâ Romani Pontificis auctoritate?

15. Verùm pro quarto lubens concedo, Concilio Oecumenico competere auctoritatem Apostolicam illis Christi Domini verbis Matth. 18. designatam, & Apostolis collectim, adeoque Synodo Oecumenicæ collatam, ut sic distinctam à Summi Pontificis Apostolicâ auctoritate. Nihilominus infra sequenti §. 3. demonstrabitur, eam Concilij Oecumenici auctoritatem Apostolicam minimè subsistere, nisi quâ indivisim conjunctam cum Apostolica Petri Successoris auctoritate, nec adeò consistere posse Concilium Episcoporum, ex toto etiam orbe Christiano aggregatorum in statu Oecumenicæ Synodi, ubi id est avulsum ab unione sui cum Apostolicâ Papæ auctoritate.

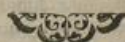
16. Videtur pro quinto instari posse: Quod Episcopi etiam singillatim sumpti præferant caractere Jurisdictionis à Christo, seu Spiritu sancto immediatè acceptæ, juxta illud Pauli Actuum 20. dicentis, Episcopos esse postos à Spiritu sancto regere Ecclesiam Dei. Hinc enim videtur evincit ab ipsomet Spiritu sancto, adeoque di-

vinitus convenire Episcopis potestatem gubernativam Ecclesiæ. Quidni ergo dixeris, si Episcopi ex universo Christiano Orbe conveniant, eos in tale Concilium importare nomen Christi, consistens in potestate gubernativâ Ecclesiæ?

Verùm illorum Apostoli verborum sensus salvatur, quatenus in ipsa Apostolica potestatis, quâ ordinariæ in Successores transferibilis, non nisi Petro concessæ, collatione ac institutione, liberat præceptum Divinum de Ordine Hierarchico Ecclesiæ instituendo, atque adeò de creandis Episcopis, vocandisque à Papâ in partem suâ Pastoralis sollicitudinis. Quare ex vi hujus Divinæ institutionis, in acta quasi signata spectata, cujus executio est Papæ Divinitus præcepta, verissimè dicuntur Episcopi Divinitus positi à Spiritu sancto ad regendam Ecclesiam Dei: licet in via executionis, quoad actualem scilicet potestatis in Ecclesia gubernative exercitè faciendam collationem, eatenus dependant à Papâ, Petri Successore, ut non nisi ex isto secundum viam potestatis ordinariæ, ex cæteris autem Apostolis, secundum viam extraordinariæ duntaxat, & quasi personalis (atque adeò cum ipsorum personis extrinsecâ) à Christo sibi commissæ Legationis, possit in quenquam Episcoporum esse, vel fuisse unquam derivata aliqua actualis Jurisdictionis Ecclesiastica. Unde tantum abest, in Episcoporum, quantumvis ex toto Orbe Christiano confluentium, materialiter generali Conventu subsistere Nomen Christi, sive caractere Apostolicæ auctoritatis, quamdiu non intervenit Summi Pontificis Oecumenicæ auctoritas, seu Vicarium Christi nomen, ut proinde absque Papæ gratiosâ concessione, Episcopi ne jus quidem obtinere valeant, cum cæteris à Sede Apostolicâ jam confirmatis Præsulibus interveniendi Oecumenicæ Synodo.

Pro sexto urgebit fortassis aliquis. Cùm fateamur, in cæteris ultra Petrum, Apostolis, non quidem per viam ordinariæ potestatis, sed per viam extraordinariam personalis legationis, subsistisse Apostolicæ auctoritatis caractere, in vi cujus intrâ Ecclesiam portarent Christi Nomen; quidni Petro etiam non interveniente, potuisset à reliquis Apostolis celebrari Oecumenicum Concilium ex Christi Nomine, seu auctoritatis Apostolicæ caractere formaliter constitutum?

Verùm hoc etiam posito, cum reliquorum ultra Petrum, Apostolorum auctoritas Apostolica, utpote se habens per modum Legationis personalis, exspiravit cum ipsorum personis; firmum adhuc subsisteret, saltem pro statu præsentis, impossibile esse, quod caractere Concilij Oecumenici formaliter constitutivus absque interventu Petri Successoris, jam intercedere valeret. De quo puncto, veluti centro hujus difficultatis, agemus in proximo subsequenti paragrapho.

S. III.

Ingressuris centrum presentis difficultatis, viam nobis aperit Evangelicus Matth. 18. cap. exaratus sacer textus, sub hisce Christi Domini verbis. Si peccaverit in te frater tuus, vade & corripue eum inter te & ipsum solum. Si te audierit, lucratus es fratrem tuum, si autem te non audierit, adhibe adhuc tecum unum, vel duos. Quod si non audierit eos, dic Ecclesie: si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & Publicanus. Amen dico vobis, quaecunque alligaveritis super terram, erunt ligata & in celo: & quaecunque solveritis super terram, erunt soluta & in celo. Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re, quamconque petierint, fiet illis à Patre meo, qui in celis est. Ubi enim sunt duo, vel tres congregati in Nomine meo, ibi sum in medio eorum.

Primò igitur, ponendum est pro indubitato principio, quod præductus Matth. 18. à v. 17. usque ad versum 20. exaratus textus Evangelicus accipiendus sit de Concilio Oecumenico. Explicatur, argumenti exordium desumendo ex versu 20. in quo Christus pronuntiavit: *Vbi duo, vel tres in Nomine suo fuerint congregati, se in medio eorum fore.* Quis autem Catholicorum neget, hoc Domini verbum procedere de Concilio in Nomine Christi, id est, Vicarià ejus auctoritate aggregato? At versus iste continet causalem particulam Enim: in vi cujus combinatur cum proximè præcedente versu, quo idem Christus asseveravit: *Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re, quamconque petierint, fiet illis à Patre meo, qui in celis est.* Ipsissimus verò hic versus Evangelicus in vi particulæ iterum refertur ad Apostolos, quibus Christus proximè præcedenti versu 18. dixerat: *Amen dico vobis: Quaecunque alligaveritis, & quaecunque solveritis super terram, erunt vel ligata, vel soluta in celo.* Quæ proinde Apostolicæ auctoritatis prærogativa promissa Apostolis collectivè sumptis, atque adeò in Concilio aggregandis, dici potest perpetua; quippe cum ista solvendi & ligandi potestas indefinita Apostolis universim hæcatis per Christum destinata, noscatur ex proximè præcedentis 17. versûs sacro contextu, habere connexionem cum Ecclesiâ, quæ ut sic dicitur tum collectionem eorum, quibus à Christo est concessa illa solvendi potestas, tum per petuitatem statûs ad sæculi usque finem duraturi. Illa proinde Apostolis universim ac collectivè, quæ unam Ecclesiam representantibus, atque adeò in Concilio Oecumenico aggregandis promissa potestas, eatenus est perpetua, ut quoties fit collectio illorum, qui de ea solvendi potestate communicant, in tali Congregatione seu Concilio, per Vicariam Christi auctoritatem convocato, Christi quæ adeò Nominis characterem præferente, ultra Petri, ejusque Successorum propriam solvendi potestatem Apostolicam, la-

cro ejusmodi Cœnti, quæ universam Ecclesiam plenè representanti, competat insuper peculiaris quæpiam solvendi & ligandi potestas Apostolica immediatè à Christo eidem impartita.

Pro secundo imaginabuntur fortassis sibi adversarij, totum intentum suum stabiliri ex hoc fundamento. Si enim Episcopis in Concilio, ex Vicaria Christi auctoritate coadunato, indeque Oecumenico, competat indefinita solvendi & ligandi potestas, distincta à Petri, ejusque Successorum solvendi auctoritate, huic omninò compar: quidni dicere hinc liceat, fore consequens, quòd, ubi Concilium fuit Nomine Christi Vicario congregatum, possit jam ex se ipso decernere, ac dehinc independentè à concursu illius, Petro, ejusque Successoribus singulariter concessæ auctoritatis Oecumenicæ? Quidni rursus foret consequens, quòd oporteat quidem, ut Concilium sit Oecumenicum, esse aggregatum in Nomine Christi, nempe Vicarià Christi auctoritate: qui character antecedenter ad Concilij convocationem in nullo alio, quàm Summo Pontifice, Petri legitimo Successore subsistens, omninò est necessarius, ut Concilium in primâ sui aggregatione sit legitimum ac Oecumenicum: attamen, ubi jam existeret Synodus tali modo coadunata, sicque characterè Oecumenico insignita, ex tunc ex se ipsa immediatè à Christo extenus obtineret auctoritatem Oecumenicam solvendi ac ligandi, ut auctoritate haud minor esset talis Synodus, quàm Pontifex Maximus, nec adeò per hunc dissolvi jam posset, dissentiente Concilio, indeque, quidquid statueret, habiturum vim & auctoritatem decreti Oecumenici?

Quidni hinc denuò sequeretur, Synodum Basileensem non potuisse dissolvi ab Eugenio IV. atque adeò huic talem dissolutionem indidenti justè restituisse, utpote quæ ex se ipsâ, ubi Vicario Christi Nomine fuit semel aggregata, jam obtinuerat illam Apostolis collectivè sumptis, seu in Synodo legitime aggregatus promissam indefinitam, adeoque Apostolicam solvendi & ligandi auctoritatem? An non igitur Synodus illa sub ejusmodi Apostolicâ auctoritate Concilij Oecumenici propriâ, jam independentè à concursu Oecumenicæ Petro, ejusque Successori singulariter concessæ auctoritatis, erat verè Oecumenica? Quidni rursus hinc sequeretur, potuisse id Concilium vi illius characteris Apostolici, ubi pro tempore cogitaret sui solutionem, in futurum tempus à se determinandum, ex eadem auctoritate Apostolicâ indicare novum Concilium Oecumenicum, quin Papæ auctoritas Oecumenica, ad talis Concilij convocationem concurrere deberet? An non enim indistinctio Synodi taliter facta, atque adeò prima etiam ejusdem coadunatio jam obtineret characterem Apostolicum, sub quo, uti ex Actis cap. 5. patet, portatur Nomen Christi? Verùm isthæc universa, utpote aliena à praxi sacre Ecclesie, prorsus rejicienda sunt, ex fundamentis mox deducendis.

Tertio igitur. Pro indubitato equidem principio

U n

capio

toritas
medie
tatica
CMI
180

cit. pag.
222.
n. 21.

capio præsupponendum est, illa Christi Domini verba: *Amen dico vobis, quæcumque ligaveritis & solveritis super terram, erunt ligata & soluta in celis; connecti cum proximè præcedentibus: Dic Ecclesie, & si Ecclesiam non audierit, erit tibi sicut Ethnicus & Publicanus.* At pro certo rursus principio tenendum est, quod Ecclesia absolute sumpta, importet Ecclesiam Universalem, à Christo elevatam ad statum Corporis hierarchici; constantis ex Capite, nempe Summo Pontifice, Petri Successore, & membris hierarchicis, nempe Apostolis, eorumque quoad *Ordinem & Jurisdictionem in eo radicatum Successoribus, Episcopis, à Papâ vocatis in partem suâ Pastoralis sollicitudinis.* Quemadmodum autem corpus humanum nequit subsistere ex capite & membris *figillatim* spectatis, sed quâ inter se unitis: sic neque istud corpus hierarchicum Ecclesie universæ representativum in suo perfecto statu consideratum, est intelligibile, nisi quatenus caput Ecclesie cum membris hierarchicis non jam *divisim*, sed *collectim* sumptis, est unitum.

24. Ex eo quidem, quod pars, quidquid est, totius est, fit consequens, ordinari ac reduci ad totum, quidquid parti convenit. Et hinc, si peccans denuntietur vel Episcopo, vel etiam Papæ, atque ab hoc fiat correctio; sequitur manifestè, tunc & denuntiationem Ecclesie & correctionem ab Ecclesia fieri: nihilominus quia in illo sacro textu *absolute ac simpliciter* fit per Christum mentio Ecclesie in Apostolis *collectim* sumptis representata, ac *indefinitè* ligandi ac solvendi potestate munita, oportet, sub hac ut sic, & *principaliter* intelligi totum Corpus Ecclesie hierarchicum, quâ unitum in Concilio Oecumenico. Eo ipso igitur, quod Sacer ille contextus, de Apostolice solvendi potestatis plenitudine pronuntians, connectatur cum versu *proximè præcedenti*, in quo *principaliter* est sermo de Ecclesia *simpliciter & absolute* sumpta, quatenus est Corpus hierarchicum ex Capite ac membris hierarchicis non jam *divisim* spectatis, sed quâ unitis, atque adeo in Concilio Oecumenico coadunatis *substantialiter* constitutum: idcirco illa *indefinitè* ligandi & solvendi auctoritas Apostolica per Christum promissa cum ordine ad perpetuum Ecclesie statum, in Apostolorum Successoribus nullatenus locum habere potest, nisi quatenus constituant unum Corpus Hierarchicum Ecclesie, *substantialiter* constans ex Capite, Petri Successore, reliquisque Hierarchicis membris, Episcopis ac Ecclesie Prælatibus non quâ *figillatim* sumptis, sed quâ cum Capite unitis in uno Concilij Corpore hierarchico, ut sic perfecte ac plene representante Universam Ecclesiam.

25. Ex deductis principiis subsumendo pro quarto, licet ulterius hunc in modum argumentari. Nempe veritatis æquè indubitatae principium est; quod Christus promisit Apostolis, *collectim* sumptis, eorumque Successoribus, quâ Ecclesiam universalem in uno Corpore Hierarchico representantibus, sicque adeo in Concilio Oecumenico inter se, & cum Capite unitis, id nullatenus habere locum ex-

Ex cit.
pag.
23.
diab.
n. 22.

tra statum talis unionis, seu in Concilio Oecumenico coadunationis. Quemadmodum singula quidem humani corporis membra sunt organa diversa ad varias functiones per naturam ordinata, nullam tamen exercere valent operationem vitalem, nisi quâ unita manent in uno corpore humano. Cùm igitur prætauctoritas Apostolica, quâ ad perpetuum statum Ecclesie relata, ex Christi Domini ordinatione non aliter competat reliquis ultra Petrum Apostolis, eorumque adeo Successoribus, nisi quatenus constituant unam Ecclesiam hierarchicam, *absolute & simpliciter* in statu perfecto consideratam; hæc verò Ecclesie hierarchicæ substantia requirit unitatem membrorum hierarchicorum *collectim* sumptorum, inter se & cum Capite Ecclesie, Papâ, non nisi in Concilio Oecumenico coadunatorum, consequens est, illam Apostolicam, (de quocumque ligando & solvendo) potestatis, pro perpetuo Ecclesie statu promissa plenitudinis pollicitationem Divinam haudquaquam habere posse locum, antequam fiat talis in Concilio Oecumenico membrorum hierarchicorum tum inter se, tum cum Capite coadunatio. Idcirco tali unione solutâ, ubi Caput, scilicet Romanus Pontifex, à Concilio (quantumvis primitivè fuisset legitime congregatum) *Christi Vicarium Nomen*, seu auctoritatem capitalem suam retrahit, non potest tunc verificari, Ecclesiam hierarchicam in statu perfecto representari à Synodo, nec adeo in eâ ex tunc obtinet illa Apostolica potestatis, Apostolis, quâ unam Ecclesiam hierarchicam constituentibus, promissa plenitudo.

Unde quia Apostolicum, *Christi Nomen* præferens, character definit subsistere in Concilio quantumvis *materialiter* generali, postquam auctoritas Papæ à Synodo legitime antehæc congregatâ se subtrahit: idcirco Concilium ex tunc factum acephalum, sicuti nequit universam Ecclesiam integrè representare, sic ex tunc reddita est impotens, pro futuro indicere novum Concilium Oecumenicum: quippe cùm in tali Synodo jam acephalâ, defecerit *Nomen Christi*, seu character Apostolicus; sit autem *secundùm Christi institutionem*, de substantia Concilij Oecumenici, esse congregatum in *Nomine Christi*, importante characterem Apostolicum.

Theologica ratiocinatio proximè deducta pro quinto firmatur sequenti fundamento. Indubitata namque, ac ipso nature lumine conspicua veritatis est, quod duobus non nisi *collectim & unitim* sumptis convenit, non competere ipsis *seorsim ac divisim* spectatis: sic enim quia vox *homo* importat complexum, seu compositum ex corpore & animâ *unitim* sumptis, nequeunt prædicata hominis, quâ ejusmodi compositi propria, convenire animæ separatæ. At vox *Ecclesia*, præsertim quatenus accipitur in perfecto Corporis hierarchici statu, est nomen *collectivum*, significans complexum seu compositum ex Capite & membris hierarchicis. Ut sic autem Christus Apostolis, quâ unum Corpus hierarchicum constituentibus,

sive

siue quâ Ecclesiam representantibus, promissit illam solvendi potestatis plenitudinem Apostolicam *Matth. 18. v. 18.* sancitam cum ordine ad Ecclesiam perpetuitatem, in Successores ad eam transferibilem. Nequit ergo illa Christi Apostolis, quâ unum perfectum hierarchicum Ecclesie statum conficiantibus, sicque intrâ Concilium Oecumenicum membrorum hierarchicorum cum Ecclesie Capite coadunatum, Universalem Ecclesiam plenè representantibus promissa, Apostolicæ potestatis plenitudo locum habere, nisi in quantum subsistit talis Apostolorum seu Successorum collectio, & intrâ Synodum Oecumenicam ex Apostolico caractere unice subsistentem, unio plena & perfecta. Quod si proinde vel solius Capitis character Christi Vicarius subtrahatur, prorsus jam desicit substratum illud, nempe ex Ecclesie Capite & membris hierarchicis compositum, cui ex Christi ordinatione superstruitur ille alter Apostolorum collectivum sumptorum character Apostolicus, importans Concilij Oecumenici plenitudinem potestatis.

Hinc pro sexto. Si Apostolicæ potestatis Petro, ejusque Successoribus per Christum concessa plenitudo conferatur cum plenitudine auctoritatis, Concilio Oecumenico competentis; non ineptè dicitur, se habere ad invicem, sicuti se habet anima separata ad totum hominem. Ubi namque anima est in statu separationis, habet plenam potentiam intellectivam & volitivam, quibus equidem potitur etiam in statu unionis seu contractionis, attamen cum aliqua à corpore dependentiâ: potestque anima in tali statu exercere operationes sensitivas & vegetativas, cujusmodi actiones vitales in statu separationis nequaquam elicere valent. Sic proinde quæ universis Apostolis, quâ unum Ecclesie Universalis Corpus hierarchicum, in Concilio Oecumenico representantibus, per Christum promissa fuit indefinita solvendi ac ligandi potestas, sub pari incircumscriptâ universalitate *Matth. 18.* promissa fuit Petro unâ cum Clavibus regni caelorum: neque hæc divina Christi promissio ullam importat dependentiam à Concilio Oecumenico, sed absolute ac illimitate facta est Apostolorum Principi, cum ordine ad perpetuum Ecclesie statum, atque adeo eum ordine successione. Quemadmodum igitur anima in statu separationis independentè à corporeis potentijs, habet plenam ac perfectam intelligendi facultatem, sic potestas ligandi & solvendi Apostolica in Petro, ejusque Successore, non est alligata ad Concilium Oecumenicum, quin independentè ab isto possit plenissimè exerceri.

29. Nihilominus septimò ex vi ordinationis per Christum *Matth. 18.* sancitæ, Pontificia suprema auctoritas Oecumenica, nacta est aliquem quasi contractionis & unionis statum, sub quo cum reliquis Ecclesie membris hierarchicis, ceu eorundem Caput coadunatur in unum integrum, Ecclesie Universalis plenè representativum, Corpus hierarchicum. In quo mystico corpore locum habet illa Divina, citatò

Matth. 18. cap. à vers. 17. usque ad 20. versum. Christi promissio de tali Apostolica ad solvendum & ligandum auctoritatis indefinita plenitudine, quatenus hæc in suo exercitio debeat esse dependens à toto Ecclesie Corpore hierarchico. Necessarium proinde est, ut Corpus Ecclesie hierarchicum, ex Episcopis & Prælatibus Ecclesiasticis consistens cum Capite, & Caput cum membris hierarchicis in Concilio Oecumenico aggregatum, utrinque consentiat, quò sanctio dici possit *Conciliaris seu Synodalis.* Cujusmodi adeo definitionis Oecumenicæ quâ Conciliaris auctoritas minimè subsistit, nisi ex Duorum, nempe & Capitis, & reliqui hierarchici Corporis consensu, Christo Domino *ibidem versu 19.* pronuntiante: *Si duo ex vobis* (nempe Corpus Apostolicum Ecclesie hierarchicæ sub generalitate quasi materiali representativum, & Caput talis representationis, quasi formaliter perfectivum) *conserint super terram de omnire, quancunque peterint, fiet illis à Patre meo.*

Hi enim Duo non sigillatim spectati, sed (uti ex sacro contextu patet) quâ unum Ecclesie Universalis representativum, ac perfectum hierarchicum Ecclesie statum constituentem, non possunt aliquid aliud esse, quàm Caput Ecclesie, unâ cum reliquo Apostolico seu hierarchico Corpore. Sub quorum adeo Duorum intrâ Concilium Oecumenicum consensu, subsistit omnimoda per Christum promissa infallibilitas, ita ut, quancunque rem, atque adeo dogmaticam fidei veritatem ex Verbo Dei eruendam, a Patre Aeterno sibi peterint, ex Christi Domini assistentiâ per ipsam promissâ ipsis infallibiliter fiat. Quemadmodum igitur anima in statu unionis, & cum corpore contractionis habet quasdam vitales functiones, quas in statu separationis haudquamquam exercere potest: sic lubeat jam sciscitari, an potestati Pontificiæ, quâ intrâ Concilium suâ Vicariâ Christi auctoritate informatum, cum reliquo Ecclesie Corpore hierarchico conjuncta superveniat specialis aliqua prærogativa omnimodæ & consummatæ infallibilitatis in fidei dogmatibus decidendis?

30. Quæritur igitur talis consummata circa dogmaticas definitiones infallibilitas, ex indubitato fidei principio, competit Synodo Oecumenicæ, ubi ex Apostolico Corpore Duo, nempe Caput cum reliquis Ecclesie hierarchici Corporis membris, ut sic Apostolorum Successoribus, sub Vicario Christi Nomine coadunatis, atque adeo Duo illi collectivè sumpti contulerint. Attamen quæstio haud facilis occurrit in presenti, an Petrus, ejusque Successor etiam in statu quasi separationis, extra Concilium scilicet Oecumenicum, in suâ, Successorisque sui individua personâ potatur auctoritate Divinitus constitutâ omnimodæ & consummatæ in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatis?

Pro parte equidem affirmativâ videntiur mihi clarè & manifestè stare Christi verba, quæ definitè ac determinatè ad solum Petrum, ejusque Successorem *Matth. 16.* proferebat: *Tu es Petrus, & super hanc Petram edificabo Ecclesiam*

edificam meam, & portæ Inferi non prævalent adversus eam. Quis enim adversus tam dilucida Christi verba, negare audeat, ijs contineri omnimodam in fidei dogmatibus definiendis infallibilitatem, cum cæteroque si Petro, ejusque Successori aliquod fidei dogma definiendi, subrepere posset error, quomodo portæ Inferi non prævalerent adversus talem Petram, atque adeo Ecclesiam super hæc Petram ædificatam? Quo tamen minimè attento, Schola Parisiensis, & modernus Clerus Gallicanus, negant, Petri Successori extra Concilium Oecumenicum competere omnimodam seu consummatam in rebus fidei infallibilitatem. Quem equidem articulum ex instituto expendendi locus erit, sub discussione *tertij* à Clero Gallicano asserti articuli.

32. Interea non asserendo, sed ad majorem rei elucidationem inde comparandam, placeat hic animadvertere, quod Christus in præadductis verbis suis Ecclesie à portis Inferi nullatenus superandæ firmitatem eatenus statuerit super Petram, quatenus super ipsam esset ædificata Ecclesia. Nam verò Ecclesie super hanc Petram, tui commissa sunt claves Regni Cælorum, ædificatio locum habet etiam extra Concilium Oecumenicum? In hoc equidem Corpus Ecclesie hierarchicum, cum Capite, Petre prærogativam obtinente, coadunatum assurgit in structuram universæ Ecclesie perfectæ ac plene repræsentativum. An igitur illa Ecclesie supra Petram ædificatio, dicenda est *plene ac perfectè* haud consummari nisi in Concilio Oecumenico, per Petri characterem Apostolicum congregato & informato, nec substituto, nisi quamdiu cum isto Vicario Christi characterem perdat?

33. Quandoquidem pro *nono* infallibilitas Concilij Oecumenici in rebus fidei decidendis omnimoda & consummata, ab universis Orthodoxis sit recepta tanquam definitus fidei articulus: neque verò per ullam Oecumenicam Synodum, vel etiam per ipsummet Papam sit definitè sancitum, quod Papa extra Concilium Oecumenicum potius auctoritate omnimoda & consummata infallibilitatis. Idcirco haud equidem dubito, attentis Christi Domini Verbis, secundum se, & quoad ipsam rei veritatem, Petri Successoribus competere omnimodam in rebus fidei infallibilitatem, quoties definiunt ex Cathedrâ Apostolicâ, hæc enim est ipsissima illa Petra, super quam est ædificata Ecclesia, cui portæ Inferi non poterunt prævalere. Et quia Christus Petro singulariter dixit, esse Petram, super quam foret ædificanda Ecclesia, quo jam fundamento dicere quis audeat, hanc in Petri Successore Petram, seu Cathedrâ Apostolicâ haud subsistere, nisi intrâ Concilium Oecumenicum, nec adeo Summum Pontificem loqui ac definire posse ex Petra, seu Cathedrâ Apostolicâ, nisi in statu quasi concretionis seu unionis cum reliquo intrâ Synodum Oecumenicam hierarchico Ecclesie Corpore? Hæc equidem ex meo sensu profero, & pro indubitatâ teneo. Nihilominus quia non constat, hæctenus vel à Papa, vel ab Ecclesia esse definitum. An Ecclesia, quæ supra

Petram ædificata consummata infallibilitas, auctoritati Pontificiæ indubitanter annexa, sit extra Concilium Oecumenicum in statu ultimæ sue perfectionis? Ideo in hoc puncto me totum quantum subijcio sanctæ Ecclesie, ipsius etiam Papæ judicio, ne in Tridentino quidem Concilio hæctenus manum imponere volentis ad decidendum hoc difficultatis punctum.

Interea pro decimo & ultimo certum est, quemque fidelium se exponere manifesto fidei periculo, si cum pertinaciâ discordet à dogmatibus per Papam etiam extra Concilium Oecumenicum, pro universâ Ecclesia, adeoque ex Cathedrâ Apostolicâ definitis, Nihilominus quoad punctum omnimoda & consummata in fidei rebus infallibilitatis, dicere, oportet, secundum nos (quamdiu Ecclesie punctum illud non definit) esse Concilio Oecumenico majorem prærogativam infallibilitatis omnimoda consummata, quam sit in solo Pontifice. Sed in quo, disquires, consistit ista consummata infallibilitatis majoritas Oecumenice appropriata Concilio?

Ad hoc punctum respondeo, illam majoritatem consistere in prudentiali credibilitate evidentiâ, quoad specificationis saltem necessitatem, magis constringente ad fidei assensum, ex Concilij Oecumenici definitione, quam ex solius Papæ decisione imperandum. Unde definitio Conciliaris tam extensivè, quam intensivè est majoris saltem quoad nos auctoritatis. Meo equidem judicio, secundum ipsam rei veritatem, ex Papæ etiam extra Concilium ex Cathedrâ definiendis aliquod fidei dogma, decisione subsistit absoluta specificationis necessitatis ad non dissentiendum: sunt tamen ex Doctoribus etiam Orthodoxis, qui asserunt, esse quidem in fide periculosum, positivè contradicere Papæ, ex auctoritate sua Apostolica decidendis dogmaticæ definitioni: attamen illi Theologi negant, ex hæc esse absolutam specificationis fidei necessitatem, ita ut reus temerariæ Primæ Vernatis, eum motivi fidei specificativi, pronuntiandus sit, qui talem ex absolutâ specificationis fidei necessitate constringentem auctoritatem negat, subsistere ex solitaria Papæ extra Concilium Oecumenicum definitione. Et sic majoritas Concilij Oecumenici est extensivè potior, utpote à pluribus Orthodoxis asserta Doctoribus, quam solitaria Papæ extra Concilium definiendis absolutæ quoad fidei specificationem necessitatis auctoritas. Et hinc ea Concilij Oecumenici auctoritas est etiam intensivè potior, quia de fide definitum est, quod Synodi Oecumenicæ in decidendis fidei dogmatibus sit omnimoda & consummata infallibilitas: neque verò adhuc de fide est, dogma à Papa extra Concilium definitum esse omnimoda consummata infallibilitatis, & absolutæ quoad fidei specificationem necessitatis, licet manifestum subsit fidei periculum in positivè resistendo dogmati sic definito. Quibus ita se habentibus, restat hæc discutiendum; An in vi illius tum intensivæ, tum extensivæ majoritatis, Concilio Oecumenico, ejusque dogmaticæ definitioni competentis dici possit, quod Synodus Oecumenica habeat, alicuius supra Papam Superioritatis prærogativam?

S. IV.

Quantumcunque aliqua specialis prerogativa esset in Concilio Oecumenico, non nisi per characterem Christi Vicarium, atque adeo per Pontificiam auctoritatem subsistere potente, non esset propterea Synodus etiam qua Oecumenica, dicenda habere praecminentiam alicujus proprie dictae supra Papam Superioritatis.

Pro primo equidem videri posset hujus assertionis explicatio & probatio peraccommodè desumi ex sequenti similitudine. Nempe animae quae formae, & corporis quae materiae ea est habenda ratio, ut quidquid perfectionis est huic communicabile, totum sit ex forma seu anima. Unde fit, quod anima & corpus simul sumpta non dicant plus perfectionis intensivae, quam anima praecise spectata. Quia tamen materia & forma sunt duae realiter distinctae entitates, ideo extensivè loquendo, majus quid est homo, constans materia & forma rationali, quam praecisa anima. Pari proinde ratione Concilium quae Oecumenicum, importans integrum Ecclesiae plenè representativum Corpus hierarchicum, formaliter dicit characterem Pontificiae potestatis, seu Vicarium Christi Nomen praefertentis, ac se habentis instar formae, Concilij quae Oecumenici quasi physice constitutivae, atque ut sic informativae reliqui hierarchici, ex Ecclesiae Praelatis aggregati Corporis, seu materiae quasi physicae, ad Concilij Oecumenici substantiam integrandam essentialiter ac integraliter concurrentis.

Quod si ergo fiat Capitis, ac reliqui Corporis hierarchici ad Ecclesiam universalem representandam inter se unitorum quaedam comparatio, quoad hunc ordinem hierarchicum, si Sacerdotij & Episcopatus character sacramentalis excipiat, nihil perfectionis reperiri potest in toto reliquo corpore ejusmodi hierarchico, quod non deriveur ex Pontificiae potestatis plenitudine. Cujus adeo supereminentia tanta est, ut eminenter contineat Corporis illius hierarchici quoad Jurisdictionis praerogativas omnimodam & totam perfectionem, nec adeo Corpus hoc hierarchicum, quae cum Capite suo in Concilio Oecumenico unitum videri posset, quoad auctoritatem jurisdictionalem, esse quid majus intensivè, ac sit praecisa Pontificiae potestatis supereminentia, licet ambo simul sumpta sint quid extensivè majus.

Nihilominus pro secundo, quemadmodum anima cum corpore unita, est susceptiva gratiae sanctificantis, seu altioris ac supernaturalis formae, animam, ac per redundantiam corpus etiam perficere potens: ex qua perfectione omnino resultat quid intensivè majus, quam sit anima in puris suis naturalibus considerata. Sic ubi totum Ecclesiae Corpus hierarchicum, tam quoad membra, quam quoad Caput, in Concilio Oecumenico unitum, & sub Vicario Christi Nomen, auctoritate nempe Pontificiae, rite ac legitime coadunatum fuerit, tunc ex

Christi Domini 18. Matth. cap. 18. & 19. expressa promissione, Synodus ejusmodi, duas adhuc maxime perfectivas sortitur praerogativas. Una dicto vers. 18. exposita, Concilij Oecumenici praecminentia est, ex indefinita ligandi & solvendi potestate, quae tamen non potest esse major Summi Pastoris, utpote aequè universali ad ligandum & solvendum auctoritate, Petro, ejusque Successori solitariè ac individualiter spectato per Christum concessa. Altera praeterea vers. 19. & 20. asserta Concilij Oecumenici praerogativa subsistit ex infallibili Christi assistentia promittentis, se in medio eorum fore, ubi duo, vel tres in Nomine suo, Vicariè, nempe auctoritate in terris penes Petrum, ejusque Successorem relictà, congregarentur. In quo adeo per ejusmodi Christi Vicarium characterem insignito Concilio, siquè reddito formaliter Oecumenico, dum Duo, Caput scilicet & Corpus hierarchicum Ecclesiae consenserint, horum de fidei dogmatibus definiendis petitio ab ipsomet etiam Patre Aeterno inevitabiliter habebitur rata: juxta illud Christi Domini verbum, Si duo consenserint super quacunque re, quam petierint à Patre meo, fiet illis.

Sed pro tertio aliquis forte desiderabit sibi demonstrari; quod sub illis Duobus, de quibus ibi est Christi sermo, intelligatur tum Caput, tum reliquum hierarchicum Ecclesiae Corpus, in Concilio Oecumenico aggregatum. Cujus proinde quaesiti accipe sequentem resolutionem ac demonstrationem Theologicam. Etenim particulam causalem in praecitato vers. 20. importat connexionem cum proximè praecedente vers. 19. atque hoc mediante, cum versu 18. & 19. dicti cap. 18. Matthaei. At is versus vigesimus meminit tum Nominis Christi Vicariè in Summo Pontifice residentis: tum duorum vel trium in hoc Christi Nomine congregandorum. Hic autem binarius seu ternarius numerus indefinitè politus ex vi connexionis, cum praefato versu decimo octavo designatè complectitur, quotquot participant de ligandi, & solvendi auctoritate, importandà in Synodum, Nomine Christi Vicario congregandam. Quandoquidem proinde isti de ligandi & solvendi potestate participantibus Episcopi, seu Praelati Ecclesiastici, Nomine Christi Vicario aggregati conficiant Concilium Oecumenicum: ideo ex vi praetacti versus vigesimi prorsus evincitur, in Synodo Oecumenica reperiri Duo, quorum unum est aggregatio Praelatorum Ecclesiasticorum de ligandi & solvendi potestate participantium: alterum verò est Christi Nomen Vicarium, seu Summus Pontifex hoc Christi Nomen portans in Concilium Oecumenicum. Hisce igitur Duobus in unam Synodum coadunatis, aperte ac diserte promittit ibi Christus, se in medio eorum fore. Atqui dum Christus hisce Duobus in unum collatis suae gratiae assistentià ita praesens est, ut sit in medio eorum, non potest Pater Aeternus ipsis consentientibus, intuitu Christi non impertire quancunque petierint rem, nempe dogmaticae veritatis, seu moralis Ecclesiasticae disciplinae in Concilio Oecumenico

unicè postulandæ manifestationem. Nequit ergo sub illis dicto *versu 19.* expressis *Duobus* in unum consentientibus, sicque sub hoc consensu suo veritatem dogmaticam, quam inquirunt & postulant, intuitu Christi à Patre Eterno recipientibus, aliud intelligi, quam Caput Ecclesiæ, *Vicarium Christi Nomen* Synodo Oecumenicæ importans, nec non Corpus Ecclesiæ hierarchicum, consistens ex Prælatiis Ecclesiasticis de ligandi & solvendi auctoritate Ecclesiasticâ participantibus.

40. Neque verò hæc ratiocinatio nostra nititur proprij cerebri sensu, sed fundatur in communi praxi, & recepto sanctæ Ecclesiæ consensu, juxta quem dogmaticæ veritatis omnimodâ & consummata infallibilitas creditur eatenus subsistere ex Concilij Oecumenici definitione, quatenus illi *Duo*, nempe tum Petri successor, *Vicarium Christi nomen* portans Ecclesiæ Caput, tum reliquum ex hierarchicis Ecclesiæ membris Episcopis ac Prælatiis consistens Corpus, in Concilio Oecumenico coadunata in unum consenserint.

41. *Quartò.* Hæc igitur infallibilitatis omnimodæ consummata, circa fidei dogmatum decisionem prærogativa Concilio Oecumenico per Christum promissa; *An sit æquè in Summo Pontifice extra Concilium decernente*, non extat in Ecclesia definitum: sicque secundum nos saltem definitio Pontificia minus ponderis habet quoad certitudinis seu Divinæ, seu Theologicæ omnimodam determinationem. Unde disquirere licet; *Utrum Ecclesiæ in rebus fidei decidendis infallibilitas ultimæ & consummativæ, tunc primam habeat locum, quando super Oecumenici Pastoris Petri extat actualiter superstructa Ecclesiæ hierarchica, non nisi in Oecumenico Concilio plenè ac perfectè representata? Quæ profectò ratio videtur fuisse, cur ne ipse quidem Petrus se solo decidere voluerit quæstionem dogmaticam de Veteris Testamenti Legalium à Christianis ex Judaismo præsertim, vel etiam Gentilismo conversis, retinendâ observantiâ, sed ad Concilium Apostolicum, adeoque Oecumenicum Hierosolymitanum, cui ple præsidebat, retulerit eam definitionem.* Et ita observat continua Ecclesiæ sanctæ praxis, quod ultimæ adversus hæreses, decisiones dogmaticæ ab ipsis etiam Summis Pontificibus omni tempore referrentur ad Concilia Oecumenica: manifesto sanè argumento, Ecclesiæ auctoritativam in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatem *per modum ultimæ sententiæ* sub omnimodâ & consummatâ, certitudinis, necessitatem fidei specificativam prorsus inferentis perfectione suâ, secundum nos saltem majoricum pondere subsistere ex parte Concilij Oecumenici, quam ex parte solius Pontificis, extra Concilium sancientis.

42. Quod pro quinto firmatur etiam ex eo, quod Christus Dominus, ubi rogasset pro Petro, ut non deficeret fides ipsius, eidem quidem præceperit, quatenus aliquando conversus Fratres suos Apostolos, eorumque adeo in Concilio Successores Episcopos confirmaret. Nam confirmatio non cadit super re quapiam, nisi quatenus ex alio etiam capite habet aliquod

firmitatis pondus. Unde dum Christus Petro quidem orationis suæ efficaciam obtinuit prærogativam confirmandi Fratres suos, Episcopos & Prælatos in Concilio Oecumenico coadunatos: oportet tamen, omnimodam & plenam fidei firmitatem hujusmodi non jam ex solo Petri successore, sed simul ex Episcoporum Corpore hierarchico provenire. Et hinc videtur Christus eo loquendi modo, alluisse ad hoc, quod Apostolorum ac Successorum in Concilio Oecumenico cum Capite suo, Summo Pontifice aggregatorum, in rebus fidei decernendis omnimoda firmitas, neque ex solo Petri successore, neque ex præcio relicto Apostolico Collegio, seu Hierarchico Ecclesiæ sanctæ Corpore subsisteret, sed unum ex utroque, ita ut oporteret, huic utriusque unum Corpus Ecclesiæ perfectè representativam coadunato, superstrui specialis infallibilitatis pondus ac firmitatem, per quam Petri fratres universi omnimodè confirmarentur. Talis igitur prærogativæ ratio videtur magis supereminere in Concilio Oecumenico, quâ Summi Pontificis auctoritatem Oecumenicam cum reliquo Hierarchico Ecclesiæ Corpore coadunatam complectente, quam in solo Papa extra Concilium spectato.

Sed numquid pro sexto hinc inferre licet, Concilium Oecumenicum obtinere jus cuiuspiam supra Papam superioritatis? Neutiquam. Quantumvis enim gratia sanctificans erga animæ substantiam comparata, habeat singularis ac majoris præminentiam, respectu animæ prærogativam, nequit tamen ex hoc fundamento ipsi attribui quædam super animam superioritatis strictè sumptæ, nempe quasi imperativa præminentia, eo ipso, quod sit subordinata ipsius animæ libertati, atque ex hac tam in primâ sui infusione, quam conservatione, sit quodammodò dependens. At illa Concilio repromissa consummata infallibilitatis prærogativa eatenus superstruitur auctoritati Pontificiæ, seu characteri Christi nomen præferenti, atque ut sic Synodi quâ Oecumenicæ formaliter constitutivæ, ut consequenter sit dependens à Summi Pontificis, Hierarchicum Ecclesiæ Corpus convocantis &c., unâ secum coadunantis concursu libero. Nequit ergo infallibilitatis omnimodæ & ultimæ consummata, Concilio Oecumenico propriæ prærogativa huic impertire alicujus super Papam superioritatis characterem.

Verùm pro septimo videri posset, Concilij super Papâ superioritatem evinci ex hoc, quod Abbas Panormitanus 2. part. Concil. g. 1. docet: nempe si, in fidei præsertim materiâ, solus Papa sentiret contra universos Concilij Patres, tunc debere Pontificem illorum accedere votis. Sed quia Concilij Oecumenici substantia minimè subsistit, nisi ex Vicario Christi characterem, quis dicere auit, Patrum vota tantæ posse auctoritatis esse, ut obstringere valeant Summum Pontificem, ad confirmandum dogma, quod ipsi censent sancientem, cum omnes etiam Patres Concilij in unum consentientes, neque obtinere queant infallibilitatis privilegium, neque Jurisdictionem

atione Oecumenicâ potiantur, quousque Pa-
pæ consensus eorum votis accesserit. Sola
igitur Christi gratia ac Spiritus S. instinctus
efficaciter movere potest Summum Pontifi-
cem, ut accedat votis Patrum, Corpus Ecclesiæ
Hierarchicum conscientium: ut sic illi Duo sci-
licet Caput ac reliquum Ecclesiæ Hierarchi-
cum Corpus in unum consentientes, obtine-
ant omnimodæ & consummatæ infallibilitatis in
dogmate fidei sciendi, præminentiam.

45. Quare Concilium Oecumenicum optimè
æquiparatur Carrui prophætico ac mysterioso
Ezechielis 1. capit. descripto, quod consistat qua-
tuor rotis Cherubicis; nisi quod in isto carru ex-
titerint quatuor rotæ in Concilio autem Oe-
cumenico sint duæ duntaxat, Divinæ veritatis
faciem præferentes, rotæ Cherubicæ. Est
igitur Oecumenica Synodus currus Cheru-
bicus, in quo veritas triumphat adversus por-
tas inferi, cujus rotæ quasi Cherubinæ, sunt
Primatus Petri, characterem Concilio quâ Oe-
cumenico primitus impertiens, ac reliquum
Ecclesiæ Corpus Hierarchicum ex Prælati
Ecclesiasticis coadunatum. Sicuti ergo totum
Corpus illius Prophæticis curris in circulo qua-
tuor rotarum erat plenum oculis. Sic totum
Corpus Concilij Oecumenici, consistens in
perfecto ac integro Corpore Hierarchico,
Universam Ecclesiam plenè repræsentante,
est plenum oculis, id est, Spiritu Dei cum
infallibilitatis prærogativâ omnimodâ col-
lustratum, sed quatenus in ipsius circulo sunt
duæ rotæ Cherubinæ, nempe Primatus Ec-
clesiæ, seu Romani Pontificis auctoritas
Apostolica, ac reliquum Corpus Apostolicum
ex membris Ecclesiæ Hierarchicis consistens.
Unde si vel una istarum duarum rotarum
Cherubinarum non concurrat consentiendo,
necum impletur conditio *Matth. 18. v. 19. &*
20. descripta, in vi cuius Christus sit in medio
*talis curris Cherubici, seu Concilij Oe-
cumenici, impertiens eidem omnimodam &*
consummatam in rebus fidei infallibilitatem.

46. *Obiæd.* Quemadmodum proinde in illo
Prophætico curru quocumque ibat Spiritus,
pariter elevabantur rotæ sequentes Dei Spi-
ritum: sic in Concilio Oecumenico Spiritus Dei
non progreditur ad ullum fidei dogma de-
finiendum, nisi rotæ illæ Cherubinæ, Caput
scilicet ac reliquum Ecclesiæ Corpus Hie-
rarchicum, pariter eleventur, sequentes
Dei Spiritum: quia Spiritus vitæ est in illis
Cherubicis, seu Hierarchicis rotis pariter pro-
gredientibus, Christo Domino *Matthæi 18.*
asserente: Si duo (nempe Caput ac reliquum
Hierarchicum Ecclesiæ Corpus in Concilio
Oecumenico sub Christi Vicario nomine con-
adunata) consenserint: tunc quocumque petie-
rint à Patre Luminum, pro Veritate fidei ex
Verbo Divino eruendâ, infallibiliter ipsis he-
ri. Quod si ergo contingeret, ut omnes Con-
cilij Oecumenici Patres consentirent in de-
finitionem cuiuspiam fidei dogmatis, sed Pa-
pa adhuc suum consensum suspenderet, nec-
esset sanctio dogmatica cum infallibili-
tatis prærogativâ, sed esset materia adhuc in-

formis, quæ non nisi ex superveniente chara-
ctere Christi vicario, adeoque ex consentia
Summi Pontificis, formari valeret in infalli-
bile ac certum definitum fidei dogma.

47. Hoc probè agnoscentes Concilij Con-
stantiensis Patres, sub huius finem à Martino V.
petierunt confirmationem fidei dogmatum,
unanimiti consensu suo jam comprobatorum,
adjectâ clausulâ, ut, si Pontifex pro tunc con-
firmare noller, ad futurum provocarent Con-
cilium utique Oecumenicû, Pontificiæ aucto-
ritatis characterem, seu Vicario Christi nomine in-
signitum, ut ex hoc postmodum per Capituli
ac reliqui Ecclesiæ Corporis Hierarchici con-
sensum, perficerentur lux adhuc informes fi-
dei dogmatum definitiones.

48. Pro nõno fortassis instabit adversarius,
ubi dogmatica quæpiam fidei definitio per
Capituli ac reliqui Ecclesiæ Corporis Hie-
rarchici concordem consensum noscitur esse con-
firmata, ex tunc ei subijci ipsum quoque
Summum Pontificem. An non igitur inferre
hinc licet, Papam in rebus fidei esse subiectum
Concilio Oecumenico? Verùm quia vis sub fidei
motivo constringens in dogmatibus à Con-
cilio Oecumenico definitis reducitur in au-
toritatem infallibilem Divinitus impertitam
Generali Synodo eæ ultimato fidei directivo
principio, evidenter patet, quod dogmaticæ
ejusmodi sanctionis energia obstringat qui-
dem ipsum etiam Summum Pontificem, ut tam-
en hæc obligatio non in Concilij, quæ ex
præciso Ecclesiæ hierarchico Corpore consi-
stentis, Congregationem quasi materiale,
sed quæ Spiritu Dei, ejusque infallibilitate ani-
matam, sicque aded in principium à Deo im-
mediatè constitutum reduci debeat.

49. Decimò replicabit fortassis adversarius. Cùm
gravior fidei causa urget, ipsum Pontificem Ma-
ximûm teneri ad convocandum Universale
Concilium, uti passim supponunt Patres.
Numquid ergo hinc jam elucescit aliqua Con-
cilio supra Papam superioritas, in vi cuius iudicium
Papæ super causâ ad se primitus delatâ, sed ulte-
rius ad Concilium reliquum relatâ, videatur esse
quodammodo reformabile? Verùm ex hoc evin-
citur quidem Concilij Oecumenici, quæ
ipsum Papam complectentis, ejusque caracte-
re & auctoritate, seu vicario Christi nomine in-
signiti majoritas aliqua, saltem quoad nos, sive
quoad omnimodam & consummatam nobis perspe-
ctam infallibilitatem, præminens Summo Pon-
tifici solitarie extra Concilium spectato. Hanc
tamen majoritatem nullatenus præferre ali-
quem superioritatis characterem, constat ex
anteecedentibus.

50. Undecimò opponet denuò adversarius, in
morum quoque decretis conciliaribus, universos
Christi fideles concernentibus, quatenus Pontificiam
Majestatem condæcet, esse vim constringendæ ipsum
etiam Papam. An non igitur hinc inferre li-
cet Papæ subiectionem erga Concilium Oecumeni-
cum, ejusque decreta quoque moralia? Verùm hæc
objectio eodem eliditur modo, quò Doctores
respondere solent isti quæstioni à Theolo-
gis moveri solita; Quomodo scilicet legislator re-
ponatur suis legibus? In Concilio namque Oe-
cumenico

Concilio
Oecumenico
GVI

comenico tota ipsius auctoritas legislativa superstruitur toti Hierarchico Ecclesie Corpori, ex Capite & membris Hierarchicis coadunato, sicque adeo decreta *Conciliaria* respiciunt ipsum quoque Pontificem cum Patribus inibi congregatis indivisibiliter concurrentem eum auctorem ac Legislatorem suum. Sicuti ergo ex hoc, quod Legislator, modo *inferius* explicando, teneatur suis legibus, haud infertur. Legislatorem esse sibi subditum, sic quantumvis Papa obstringeretur *Conciliaribus* morum decretis, minime sequeretur, esse subiectum Concilio Oecumenico. Res igitur ista hanc in modum expediti solet, quod nempe obligatio legum à Summo Principe latarum, non in vi illarum, sed ex efficacia *Legis Æternæ*, quoad vim *directivam*, non autem *coactivam*, afficiat ipsum. Quæ responsio tantò magis locum habet in legibus *moralibus* à Concilio etiam Oecumenico sancitis, quantò certius est, non minorem in Pontifice extra, quàm intrà Synodum esse auctoritatem legislativam, per Christum *Matthæi 16.* repromissam. In vi cuius adeo auctoritatis supremæ, utpote *Christi Vicariæ*, nequit Pontifex constringi legibus *moralibus* in Concilio Oecumenico latis, utpote à semet etiam comprobatis, nisi in vi auctoris principij, Deo *formaliter* immanentis, sed *virtualiter* ad extra in leges etiam humanas se transcendens.

52. Sed pro *duodecimo* disquires; *Quidnam sit istud principium Divinum, vi cuius summus etiam Princeps legibus civilibus, & Summus Pontifex suis, & Concilio Oecumenico moralibus quoque decretis obstringitur?* Hujus rationem accipe ex sequenti fundamento. Quemadmodum nempe causæ secundæ operari nullatenus possunt, nisi sub Primæ Causæ influxu tam prævio, quàm concomitante: sic quævis à Deo comunicata hominibus potestas legislativa, per sui à Lege Æternæ *dependentiam essentialem* non potest imponere ullam obligationem, nisi ipsamet Lege Æternæ ad illam *actualiter* concurrente, ex hoc autem *actuali* Legis Æternæ concursu accipit lex humana vim in conscientiæ etiam foro sub culpâ mortali & pœnâ æternâ obligatoriam. Sicuti ergo lex humana *essentialiter* debet esse ordinativa in bonum Communitatis, sic consequenter Lex Æternæ legi humanæ in insinuans, eique in conscientia obligandi vim & efficaciam conferens, afficit omnes illos, quorum tanquam unius Corporis seu politici, seu mystici membrorum est *executive* curare bonum publicum vi legis intentum. At verò Summi Principis respectu Republicæ seu Statûs politici, & Summi Pontificis tanquam *primarij* respectu Ecclesie membri est, non tantum *gubernativæ* & *architectonicæ*, sed *executive*, & quoad viam executionis *exemplativæ* procurare bonum publicum. Ergo Lex Æternæ legi humanæ vim ac efficaciam, in conscientia obligatoriam imprimens, ut sic afficit supremum quoque Principem, ipsum adeo Summum Pontificem. At quatenus Lex Æternæ efficaciam conscientiæ obligatoriam, imprimit legi humanæ, ut sic obligat ista, sub illo ipso virtutis motivo, quod per legem est *per se im-*

mediatè intentum ac definitum. Ergo sub hoc etiam *specifico* virtutis per Concilij Oecumenici decretum intentæ motivo, & non tantum sub generali alicujus cum Republica conformabilitatis ratione lex à Principe, seu Summo Pontifice, intrà Concilium etiam lata, obligat ipsum in conscientia. Eo ipso autem, quod talis obligatio sit præcisè ex Legis Æternæ legi humanæ *virtualiter* se insinuantis concursu ac efficaciâ, non autem ex lege, quæ *formaliter* emanante à Principe, seu Concilio Oecumenico, oportet, ipsam tenere solummodo quoad vim *directivam* conscientiæ propriam, non autem quoad vim *coactivam* foro externo eatenus convenientem, ut respiciat legem humanam, prout est *formaliter* emanans à Legislatore humano. Constat igitur, obligationem legum à Principe latarum ex vi Legis Æternæ obligare suum legislatorem in foro duntaxat *conscientiæ* secundum vim *directivam*, non *coactivam*. Unde Imperator *S. ultimo Institut.* Quibus modis testamenta infirmantur, ait: Licet legibus soluti simus, in foro scilicet externo; attamen legibus vivimus, in foro scilicet conscientiæ.

Decimotertio replicabit fortassis adversarius. Si Pontifex aut vi, aut legibus injustè latis, aliòve modo Ecclesiam destruere nitatur, aut aliorum jura & bona injustè invadat, atque monitus non respiciat, posse bello & armis coerceri, omnique ratione ad jus naturalis defensionis spectante compelli; veluti probare dicuntur *Turrecremata lib. 2. cap. 106.* *Bellarminus de Conciliorum auctor. lib. 2. cap. ult. ad 1. argumentum.* Quod Auctor *Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 14. n. 4.* comprobat sequenti ratione. Quod nempe in casu ejusmodi non resistatur Papæ, sed injustè ipsius invasioni, nec in illum exerceatur Jurisdicctio, sed tantum jure defensionis agatur, quod jus non in Jurisdictione & auctoritate fundatur, sed in facultate naturalis juris, cui noscitur ipse quoque Pontifex subiectus esse. *Ex tota causa 25. q. 1.* Quod si proinde hoc defensionis jus erga Summum Pontificem competat alicui laico, præcipuè Regi, quantò magis convenit Concilio alicui ex totius Christiani orbis Episcopis conscripto? Hoc vero nunquid, priusquam decernat super injustis Papæ aggressionibus, faciet processum *juridicum*, sicque adeo *judiciariâ* auctoritate formabit sententiam super injustitiâ aggressionum? Nunquid ergo processus ejusmodi redarguit Papæ erga Concilium subjectionem aliquam?

Verùm ad istam ex parte adversâ objectionem in promptu est responsio. In illo statu, quo Papa denuntiatur Ecclesie seu Concilio Generali, esse jurium alienorum injustus aggressor, inprimis non intentatur actio aliqua adversus Papam, quæ Summum Pontificem, sed contra ipsius personam, quæ privatam, nequeunt enim injustæ ejusmodi aggressiones promanasse ex auctoritate *Cathedræ Apostolicæ*, quæ per Christum est coarctata unice ad bonum ac edificationem Ecclesie; quare tales injustitiæ respiciunt privatam duntaxat Papæ personam, quæ proinde si deserantur

ad Concilium generale, ne tunc quidem, oportet, iudicium ferri super Papæ persona, ejusque actibus, quæ intrâ ipsam consistunt: quippe cum ipsissima etiam Summi Pontificis persona per characterem auctoritatis Apostolicæ in tantum sit sacrata, ut super ipsam, quamdiu manet in statu certo Patris, nulla potestas humana audeat manum suam extendere. Quare in casu prædicto iudicium Concilij Generalis ferri duntaxat potest super iuribus alicui fidelium injuriam passo inexistentibus, atque horum violationibus passivis, quæ effectibus extra Papæ superpositum egressis, & in altero fidelium tam moraliter, quam physice receptis. Quarum adeo injuriarum iudiciam præhabita cognitione, si Papa præmotus, Concilio Generali deferre nolit, non potest equidem iudicialiter contra ipsum decerni, potest tamen auctoritative declarari jus defensionis, fidelibus inique læsis per naturalem æquitatem competens, ad armatam usque resistentiam, ac iurium talium vindicationem. In cuiusmodi tamen vindicatione Rex inique etiam læsus, neque atrectare, seu offendere potest seu ipsam Papæ personam, etiam quæ privatam, seu jura Ecclesiastica, seu bona Ecclesiæ Romanæ appropriata, utpote non ad privatam Papæ personam, sed ad statum Ecclesiasticum spectantia. Constat igitur ex præducto partis adversæ argumento, haudquaquam coargui aliquam Concilij super Papæ superioritatem, seu potestatem iudiciariam.

Decimoquarto obijcit denuo Adversarius. In casu saltem hæreseos, subdi Papam Tribunali iudiciario Concilij. Tunc enim à Concilio iudicari, & deponi posse, patet ab exemplo Honorij I. relato in octava Synodo A. 843. & in Capit. Audivimus. 14. q. 1. Cap. Si Papa. dist. 40. Cap. Novatianus. 7. q. 1. Cap. Didimus. Cap. Acacius. 24. q. 1. Capit. Oves. q. 7.

Verum ex nostra parte est in promptu responso. Concilio equidem acephalo etiam esse in casu manifestæ hæreseos aliquam, non jam super Papæ, sed super ipsius privatâ personâ, utpote à Papatu ex tunc remotâ, veram iudiciariam, & auctoritative declaratoriam potestatem de Papatûs amissione, per ipsummet jus Divinum sancitâ, & in vi hujus Divini juris suum defectum jam præviè sortitâ. Unde tota Concilij Generalis potestas erga talem Divinitus exauctoratum Papam hæreticum, unice tendit ad auctoritative fidelibus manifestandam Papæ depositionem Divinitus sancitam, executionique publicæ demandandam, conformiter Can. Si Papa. dist. 40. ubi sic habetur: *Culpas Pontificis redarguere præsumit nullus mortalium, quia cunctos ipse iudicaturus, à nemine est iudicandus, nisi deprehendatur à fide devius.* Cui enim alteri nisi Concilio imperfecto & materialiter pro tunc Generali, pro calu hæreseos seu à fide deviationis poterit esse auctoritas iudiciaria super Papæ personâ, ipso jure Divino jam depositâ? Cujus ratio est. Quia ex characterem Pastoris Oecumenici Papa est Caput Ecclesiæ, nequit verò Caput esse Ecclesiæ, nisi sit ejusdem membrum. At Ec-

clesiæ, ejusque membrorum quiddam forma est per fidem. Quando igitur Papa per hæresim formalem excidit à fide Divina, ita desinit esse membrum Ecclesiæ, ut ex jure Divino, jam non sit ipsius Caput, seu Pastor Oecumenicus. Ergo Ecclesiæ super Papæ, quoad suam privatam personam factu hæretico, iudiciariam auctoritatem non aliter exercere potest, nisi declaratoriam de Papatu per jus Divinum amisso sententiam proferendo, nec adeo super Pontifice, sed super homine, qui jam desit esse Papa, aliquam præterdere potest superioritatem iudiciariam.

Decimoquinto. Rursus opponi potest ex parte adversâ Ecclesiæ convenire superioritatem super Papæ, si fuerit intrusus, id est, non electus juxta formam præscriptam in Concilio Lateranensi Can. 1. & Bullâ Gregorij, quæ incipit: *Æterni Patris*: Vel si ejus electioni intervenerit aliquis error juris Divini, seu naturalis: vel si ejusdem electio fuerit Simoniaca; uti decernitur in Bullâ Julij 11. quæ incipit: *Cum tam Divino*. Vel denique, si electio Papæ facta sit per metum gravem ac injustum. Ex Concilio Constantiensi Sess. 39. In quibus adeo casibus eatenus nulla erit Papæ electio, ut hinc arguatur subesse juris Canonici dispositionibus.

Verum ex hisce fundamentis minimè evincitur Ecclesiæ super Papam superioritas; uti mox demonstrabitur. Etenim non potest ququam esse Papa antecederet ad legitimâ Papatûs collationem. Hæc equidem subsistit ex ipso jure Divino: eo ipso enim, quod Christus Oecumenici Pastoris officium pro perpetuo Ecclesiæ statu sanxerit, redditur hinc consequens; claves regni caelorum cum perpetuo Ecclesiæ statu vi juris Divini connexas per successione ab ipomet Christo constitutam, conferri Summo Pontifici Petri legitimo successori. In quo diversa est ratio successione circa ordinarium Petri Apostolatam, & delegatum Judæ inprimis destinatum, sed Mathiæ in locum illius subrogato commissum Apostolatam, cum ille, utpote perpetuus, ex primâ sui origine esset transferibilis in successorem: hic verò, utpote personalis non haberet successione, nisi quæ speciali, sortis Divinæ signo fuerat designata cum delegationis Apostolicæ in Mathiam Actorum cap. 1. Divinitus collatæ plenitudine. Quandoquidem igitur ex solo Petro superstes maneat Apostolatam in successores pro perpetuo Ecclesiæ statu transferibilis, ita ut ejus collatio sit ipso jure Divino constituta: idcirco penes Ecclesiam non est alia electio Papæ, quàm designativa personæ; adeo ut hæc designatione post Summi Pontificis obitum peractâ, Apostolicæ potestatis plenitudo in personam sic designatam deriveret ex ipsissimo illo jure Divino, quo per Christum sancita fuit Oecumenicæ Ecclesiæ Pastoris perpetuitas. Super Papatûs igitur collatione, cum sit juris Divini, nulla potest esse Ecclesiæ superioritas: bene tamen super electione designativâ personæ Petro successuræ, sicque potituræ illò Divinæ collationis jure. At licuti hæc electio ad hunc sumpta non

57.

229.
230.
231.

58.

X x

superioritas
Ecclesiæ
super
Papam
GVI

248.
249.
250.

non afficit Papam, sed eligentes: *passivè* verò spectata noscitur antecedens Papatûs collationem, estque actus ab hac distinctus: sic quatenus Ecclesiæ auctoritas super eam designativam seu *activè*, seu *passivè* lumpam electionem protenditur, nullatenus importat aliquam super Papa superioritatem, sed supra personas tum eligentium, tum electi, pro statu, quo necdum Papa est, sed primùm pro posteriori redditur particeps illius juris Divini, per quod constituitur Summus Pontifex.

59. *Decimosextid & ultimd.* Urgebit Adversarius Concilio Generali esse auctoritatem & superioritatem, super Papâ saltem dubio, sic enim Concilium Constantiense ad certum Ecclesiæ Caput obtinendum, super Papa dubio processum judicarium instituendo, noscitur omnino præcendisse auctoritatem super Papa hujusmodi.

60. Verùm dum lubest dubietas de valore electionis Pontificiæ, vel dum Ecclesia certificari non potest de legitimo Pontifice, tunc equidem exemplo Synodi Constantiensis, licet Ecclesiæ processus judicarius circa Papam dubium: hinc tamen Concilij superioritas minimè evincitur, nisi super Papæ dubij personâ, quâ secundùm Ecclesiæ judicium non Papâ: contra quem adeò proceditur, ad judicialiter inquirendum; Annon sit iniquus Pontificiæ auctoritatis usurpator & aggressor? Etenim Pontificis Oecumenici receptio per Ecclesiam reduci debet in fidem Divinam, quâ Pastoris Oecumenici munus noscitur à Christo constitutum pro perpetuo Ecclesiæ statu. At stante illâ dubietate, haud subsistit evidentiâ credibilitatis, per quam sub illo fidei principio credi debeat, hic in individuo esse legitimus Petri Successor, atque adeò verus Papa. In tali ergo casu Ecclesia non tenetur, personam hujusmodi recipere in Summum Pontificem. Unde quoad nos (id est, quoad certitudinem pro istâ personâ in Summum Pontificem recipiendâ *constringentem*) in judicio Ecclesiæ manet Papa sub tali conditione constitutus, ut non sit habendus pro Papâ. In quo proinde statu Ecclesiæ jus est, tum inquirendi super argumentis, per quæ perveniatur ad evidentiâ credibilitatis in linea prudentiali certificantem de legitimo Petri Successore: tum, si hæc certificatio obtineri non valeat, per aliam viam sibi providendi, quousque ad talem certitudinem pertingere valeat. Quod si igitur aliud, quàm ex Papæ dubij depositione medium non suppetat, ex illo jure fas est Ecclesiæ, proferre sententiam de Papæ hujusmodi remotione. Neque verò, quæ sanctæ Ecclesiæ Divinitus repromissa est Spiritûs Sancti assilientia, in hoc deficiet, ut judicium illud Ecclesiæ falsum sit, sed omnia ita disponet suaviter, ut si fortè Pontifex, de cujus legitimitate dubietas superari non potest, sit re ipsâ verus Papa, per ejusdem Spiritûs sancti impulsum resignet, atque adeò certæ in Pontificem designationi locum concedat: vel si ad talem resolutionem disponi nequeat, ex illo de Ecclesiæ infallibilitate fidei principio legitimum

formari possit judicium, super nullitate Papatûs ab illo pertinaciter præcensi contra ejusdem propriæ etiam conscientiæ, utpote in tantum obstrictæ erga Ecclesiam, ut hinc in certo habendo Christi vicario Capite, ex jure quasi naturali deferre meritò deberet.

S. V.

Eo ipso, quòd in judicio Ecclesiæ, secundùm credibilitatis auctoritativam in fidei principia reducibilem evidentiâ, habeatur quis pro vero, certo, ac legitimo Papa, nequit ex tunc Ecclesiæ seu Concilium Generale super ipso abstractè ac propriè sumptæ superioritatis jus exercere.

PRIMÒ. Pro istâ propositione nostrâ magis elucidandâ, lubeat præmittere sequentem disquisitionem. Nempe, quia in Papa dubio abstractio Papatûs in tantum operatur, ut Ecclesiæ possit super tali dubio Pontifice judicarium formare processum: an non pariter in vero ac certo, sed facinoroso & scandaloso, Ecclesiæque pernicioso Papâ possit eatenus fieri abstractio à Papatûs prerogativâ, utpote cum facinorosis ejusmodi actibus nullam habente connexionem, ut sub tali abstractione, possit Concilium Generale erga ipsius personam auctoritativè exercere virgam correctivam à Christo Matth. 18. indefinitè erga quoscunque fideles sanctam? Nam quisquis est frater Christianæ Communionis, jubetur post fratrem, alijs etiam adhibitis, correctionem, denuntiari Ecclesiæ, & si hanc non audierit, communionem Sanctorum privati per Apostolicam Ecclesiæ, seu Concilij Oecumenici à Christo sanctam ligandi & solvendi auctoritatem. Nunquid verò Summus Pontifex habendus est in censu fratrum, quatenus cum universis fidelibus participat in communicatione gratiæ & beatitudinis, secundùm quam homo est adoptivus filius Dei, atque cohares Christi? Nunquid cum Summo Pontifice, quâ Hierarchici Corporis Capite secundùm Pastoralis sollicitudinis partem communicant reliqua Hierarchica Ecclesiæ membra, Episcopi ac Prælati Ecclesiastici, quos proinde Papa vocare solet fratres? Anne igitur fas est, ipsum excludere ab illo correctionis fraternæ ac Evangelicæ præcepto? Num si correctionis secretæ impatiens sit, nefas erit, ipsum denunciare Ecclesiæ? Et quia Ecclesiæ Corporis Christi Hierarchici perfectè representatiya, dum Caput cum ipsâ non concurrat, minimè subsistere potest, sed Concilium, quantumvis materialiter Generale pro tunc est acephalum; num isti nefas erit, uti salubri adversus Papam facinorolum, & incorrigibilem præinsinuato Evangelico remedio?

Verùm pro secundo præcæctis disquisitionibus repono unicam sequentem questionem, unâ cum ejusdem resolutione. Si namque deventum fuerit ad virgam correctoriam, secundùm quam Papa facinorosus & contumax Ethnico & Publicano, Ecclesiam addere

de.

detestanti, compar esset pronuntiandus, quid circa hoc foret potestatis in Concilio acephalo? Quæ namque ligandi & solvendi potestas Apostolica Concilio Oecumenico per Christum fuit reposita, ea superstruitur plenæ ac Generali Synodo, ex Hierarchico Ecclesiæ & Corpore & Capite sub Vicario Christi charactere, aggregatæ. At ista Hierarchici Corporis plenitudo ac integritas ob Capitis cum eo concurrentis defectum, haud intercedere possit, ubi ageretur contra ipsum Ecclesiæ Caput, Summum Pontificem. In tali ergo Concilio acephalo locus non esset virgæ auctoritative correctoriae adversus Summum Pontificem stringendæ, consistentis ex Apostolica, Concilio Oecumenico, non acephalo, ad ligandum & solvendum Divinitus sancitæ potestatis charactere. Et verò ipse Papa etiam solitarie sumptis ex Math. 16. cap. habet æquæ plenam, Concilio Oecumenico comparatam, ac indefinitam solvendi ligandique in Ecclesiæ auctoritatem. Quid ergo contra ipsum agere poterit Concilij Corpus acephalum, Synodi Oecumenicæ charactere per Christi nomen Vicarium subsistente tunc destitutum? In aperto igitur est, ubi etiam per viam correctionis Evangelicæ agendum esset contra Papam facinorosum, non nisi fraternam correctionem respectu ipsius habere locum, nihilque cum eo actum iri ex auctoritate, quamdiu manet in statu certo & indubitato Papatus. Ubi ergo quispiam sub convincente prudentialis credibilitatis evidentiæ est ab Ecclesiâ receptus in Papam, à nemine jam judicari poterit, præter causam consummatæ hæreseos. Sub quo statu uti desinit esse Christi ac Ecclesiæ membrum, sic Papatus prærogativâ destitutus, ex tunc subditur iudicio Ecclesiæ, & Concilij etiam acephali. Ex illo igitur Evangelico correctionis, virgæque censoriæ decretorio sacro textu nequaquam evinci potest Ecclesiæ, seu Concilij Generalis supra papam auctoritas vel superioritas.

63. Tertiò opponit fortè quispiam Argumentum proximè deductum nimis probare, dum inde sequeretur, super Papam etiam dubio nullam esse Concilio acephalo auctoritatem judicalem. Quæ enim Math. 18. per Christum Promissa est solvendi & ligandi potestas Apostolica, nequit convenire nisi Concilio Oecumenico, per Christi vicarium charactere, Pontificiæ præminentiæ propriam, insignito. Eo ipso autem, quod Papa sit dubius, nequit subsistere Concilium formaliter Oecumenicum, sed acephalum duntaxat.

64. Verùm in tali Concilij acephali statu nequit equidem locus esse præinsinuatæ Apostolicæ auctoritati. Nihilominus universi Episcopi, quæ possibile est, ex Orbe Christiano aggregati in unum, comportant auctoritates suas Ecclesiæ cuique designatæ gubernativas, quæ collectam sumptæ extendunt se virtualiter ad universam Ecclesiam, quatenus scilicet omnibus & singulis Episcopis incumbit, eatenus prospicere suæ dioceseos spirituali incolumitati, ut singulorum tamen

Episcopatum religio ex intrinseca suæ institutionis conditione ordinetur ad Bonum Universalis Ecclesiæ. Quando igitur Episcopatum in uno acephalo Concilio fit unio seu coadunatio, tunc ipsi est potestas & obligatio, prospiciendi de certo Ecclesiæ Universalis Capite, quia Papæ dubij ex ratione superius deductâ, quamdiu dubium ejusmodi vinci non potest, nulla prorsus est habenda ratio, sed in iudicio Ecclesiæ Papa hujusmodi perinde reputatur, ac si vacaret Sedes Apostolica. In quo proinde statu, dum Papatus post diligentem discussionem non est probatu possibilis; inconcussa, & firma manet illa Episcoporum in unum Concilium acephalum tollatâ jurisdictione procedendâ adversus talem Papam dubium, usque ad sententiam de Papatus ipsius nullitate auctoritative declaratoriam. Quæ secus se habent in Papâ certo, quantumvis facinoroso, quippe cum in illo semper præmineat Papatus ab Ecclesiâ recepti possessio, & prærogativa, nullam Concilij, præsertim acephali, superioritatem judicariam admittens.

65. Quartò instabit aliquis. Cùm Papa habeat subjectionem in foro Sacramentalis Confessionis, ad cuius tamen valorem requiritur jurisdictione, ab ipsomet etiam Summo Pontifice saltem mediare derivata; quidni ergo dicere fas sit, Papam subijci Concilio Oecumenico, tamen si hujus forma subsistat ex vicario Christi nomine, Pontificiæ auctoritatis proprio?

66. Verùm in foro Sacramentalis Confessionis ita concurrere debet jurisdictione, ab ipsomet Papa mediare saltem derivata, ut hæc tamen sit voluntaria, in vi cuius nemo nisi volens subijciatur illi foro. Sic proinde, si Papa propter delictum aliquod publicum spontè vellet se ipsam subijcere alicui Concilio, quantumvis acephalo, respectu istius sortiretur subjectionem merè voluntariam, ex se ipso scilicet, non verò ex Concilij, etiam quæ Oecumenici, Divinâ institutione dependentem.

67. Imò pro quinto quando Papa se ipsum volens subijcit Foro confessionali, adedque jurisdictione à semet erga se ipsum prorogatæ, tunc isti supervenit characteris Sacerdotalis potestas, quæ in sui infusione ita dependet à solo Christo, ut in ipsius exercitio sacerdos se habeat quæ Christi duntaxat, non autem Papæ, instrumentum in ordine ad Sacramentalem absolutionem impertiendam. Sub ejusmodi proinde absolutionis Sacramentalis actu ipsomet etiam Papa perfectam erga Confessarium, quæ Christi ministrum, imò erga ipsum quoque Christum habet subjectionem, deberque adeo pro tali Foro profiteri aliquam supra se quæ Christiano homine superioritatem, quæ tamen sit principaliter in Christo, instrumentaliter autem in sacerdote Sacramentaliter absolvente.

68. Pari igitur ratione quoad Fidei dogmatum in Concilio Oecumenico definitiones, Papa plene & absolute constringitur tali definitione, ex vi auctoritatis instrumentaliter Concilio Oecumenico, quæ suæ quoque Vicariæ Christi

superioritas
mediare
voluntaria
CMI

63.
64.

65.
66.
67.
68.

Christi auctoritatis characterem præferenti, principaliter autem ipsimet Christo, Spirituique sancto, Synodo quâ Oecumenicâ secundum Christi promissionem assistenti, ineluctabiliter competentis nihilominus hæc Papæ erga dogmaticas Concilij Oecumenici definitiones obligatio & subiectio respicit quidem perfectam Spiritus sancti, ac Christi respectu Papæ superioritatem: at quia Concilium quâ Oecumenicum, implamet Papæ præminentiam, eeu sui characteristicam formam essentialiter includit, idcirco Concilio Oecumenico non non tam superioritatis strictæ, quàm cuiuspiam erga Pontificem solitariè spectatum majoritatis præcellentiam importat; veluti fusiùs expositum habetur in *antecedentibus*.

Caput. II.

An superioritas Papæ supra Concilium acephalum demonstrari possit ex sacris Literis, Concilijs Oecumenicis, Historijs Ecclesiasticis, & usu ac praxi Ecclesiæ.

§. I.

Pro hujus disquisitionis solidiori resolutione, expedit, varios distinguere Concilij acephali status.

1. **P**rimò igitur status *realis* Concilij acephali contingere potest, dum Papa est dubius, sicque ex universo Orbe Christiano congregantur Episcopi ad certum Papam exquirendum, seu constituendum ab illis, ad quos spectat electio Summi Pontificis designativa: qui status erat primitus in Concilio Constantiensi. Quæ Synodus quantumvis *materialiter* pro tunc etiam dici potuerit Generalis, non tamen erat *formaliter* Oecumenica, quia in ipsâ deficiebat *formalis* character, ex Christi nomine Vicario, Pontifici scilicet auctoritate subsistens, quousque certi Pontificis auctoritas Apostolica eidem tandem accesserat: dum interea in tali Concilio acephalo non alia, quam universorum ex Christiano Orbe ibi aggregatorum Ecclesiæ Antistitum in unum collatæ interveniebat jurisdictio, cum aliquo extensivo ut sic ad publicum Ecclesiæ Bonum referibili augmento.

pag.
243.
n. 3.

2. **S**ecundò. Alter Concilij *realiter* acephali status est, quando Synodus Generalis erat primitus a Summo Pontifice legitime congregata, sed postea fuit eidem substracta auctoritas Pontificia, ejusdem indicens solutionem. Cujusmodi status erat Concilij Basileensis, sibi postmodum arrogantis auctoritativam & judicariam super Papa auctoritatem, dum e contra Summus Pontifex suam tali Concilio supereminentem potestatem eâ exercebat efficaciam, ut illius in altero etiam Papa constituto arrogata auctoritas prorsus evanuerit.

3. **T**ertid. Concilij generalis secundum *mentalem duntaxat abstractionem* acephali, varius adhuc status considerari potest. Inprimis

enim potest cum Papâ comparari præcise Concilij Corpus hierarchicum ex Episcopis & Prælati Ecclesiasticis consistens, nomine Christi vicario, seu Pontifici auctoritate aggregatum. De isthoc Corpore Hierarchico disquiri potest in præsentia: *an* Papa auctoritas habeat aliquam ab illo dependentiam; &: *an* ista dependentia importet aliquam ejus Corporis Hierarchici supra Papa superioritatem? Ad quod perspicacius intelligendum, lubeat corpus humanum à suo capite præscindere non physica separatione, sed *mentali* abstractione. Sub ejusmodi namque præcissione *mentali* multas in humano corpore vitales seu vegetativas, seu sensitivas, tum cordis, tum hepatis, aliorumve membrorum functiones reperimus, quæ non sunt in capite, sicque adeo cum isto collatæ faciunt quandam *extensivam* inajoritatem ultra proprias capitis functiones, quæ tamen ab illis vel maxime & ut plurimum necessariò dependent. Quæ nihilominus capitis *quoad sui conservationem*, & in ordine ad functiones sibi proprias à reliquis humani corporis membris, corde præcipue ac hepate, dependentia, nullam in humano corpore præcisè spectato super caput importat superioritatis quasi gubernativæ rationem, quin potius caput regimen quoddam teneat super totum corpus humanum, ejusve membra, ac functiones istorum, saltem quoad *mediatum* aliqualis directionis ac moderationis in eas influxu. Sic proinde, si Ecclesiæ Corpus hierarchicum integrum consideremus secundum quandam *Capitis ac reliqui Corporis hierarchici in Concilio Generali coadunati præcissionem mentalem*, & secundum aliquam *inter se collationem*, verificatur equidem, quòd Summus Pontifex, Ecclesiæ Caput, indigeat membris hierarchicis, Episcopis à Spiritu sancto positus, ut regerent Ecclesiam Dei. Quæ indigentia spectat tum Episcopos *figuratim* spectatos, quâ diversarum Diocesium Rectores, quas impossibile foret ab uno Pastore ad sufficientiam gubernari; tum Episcopos *collectim*, in unum Generale Concilium coadunatos, quorum Episcopales Jurisdictiones in unum collatæ faciunt aliquam *superiùs* expositam generalitatem *extensivam*. Quæ etiam *extensivâ* Corporis hierarchici universalitas est necessaria, ut Caput ipsum, Summus Pontifex, potiatur prærogativâ *ultimata* & *consummata* in fidei dogmaticis decidendis infallibilitatis. Quippe cum *istum* sit per Christum repromissa consensui Capitis, unâ ac reliqui Corporis hierarchici, intrâ Concilium Oecumenicum coadunatis membris. Ex quâ etiam infallibilitatis prærogativâ Capiti Ecclesiæ accretit majoritas quædam *intensiva*, quam tamen *superiùs* demonstravimus, non importare *proprie* dictam superioritatem, neque Divinitus repromissam esse Concilio quâ acephalo, id est sine Capite considerato, sed utrique consentienti, adeoque *collectivè* sumpto. Quandoquidem igitur corpus humanum secundum *abstractionem mentalem*, à capite præcise, nihil habeat super istud superioritatis, sed capitis e contra sit quædam supra reliquum corpus gubernativa seu mode-